

Livslust
i alla lägen

Livslust *i alla lägen*

Mark Finley och Steven Mosley

Översättare: Lars-Gustaf Larsson

*Skandinaviska
Bokförlaget*

Originalalets titel: *Winning Your Biggest Battles* (Pacific Press, 1994)

Översättning: Lars-Gustaf Larsson, 1996

Denna utgåva är reviderad med upphovsrättsinnehavarnas tillstånd.

Engelsk utgåva är upphovsrättsskyddad av Pacific Press Publishing Association, Nampa, Idaho, USA. Denna svenska utgåva är utgiven under licensavtal med upphovsrättsinnehavaren. Alla internationella rättigheter förbehållna.

© 1996, 2014 Skandinaviska Bokförlaget
www.skandinaviskabokforlaget.se

Om inte annat anges är bibelcitat hämtade från *Bibel 2000*:
copyright © 2000 Svenska Bibelsällskapet.
NLB: Nya Levande Bibeln®: copyright © 2003,
International Bible Society. Alla rättigheter förbehållna.

Omslagsfoto: BlueOrange Studio/Shutterstock.com
Tryck: EuroDream, Serbien, 2014

ISBN: 978-91-7256-270-7

Tunnehåll

Finns det någon därute som lyssnar?	9
Det går att tygla rädsla	22
När du inte kan förlåta	33
Livslust i alla lägen	44
När kärleken sitter i ryggmärgen	54

Förord

En fräknig, brunhårig pojke i tioårsåldern frågade sin mamma om han fick stanna och bada i den lilla dammen som han gick förbi varje dag på väg hem från skolan.

”Nej”, svarade mamma, ”det får du inte. Det finns ingen som ser efter dig där.”

Pojken godtog sin mammas svar. Men till sin förvåning upptäckte hon att hans badbyxor stack ut ur ryggsäcken när han skulle ge sig iväg till skolan några minuter senare.

”Jag trodde vi var överens om att du inte skulle gå och bada efter skolan”, sade hon när hon stoppade honom vid dörren.

Med en glimt i ögonvrån svarade han raskt: ”Jag har inte tänkt gå dit och bada, mamma. Jag tar bara med mig badbyxorna för att vara beredd om jag skulle få lust att göra det.”

Livslust i alla lägen handlar i verkligheten om att förbereda sig för frestelser på rätt sätt. Frestelser möter oss dagligen. Ibland tycks de vara oemotståndliga och med tiden blir de också blivit allt häftigare. Tv och internet presenterar lusta, våld och omåttligheter varje dag i våra vardagsrum. I hög grad inriktar sig medierna på det sensationella och det kan i själva verket vara skadligt för vår andliga hälsa.

Våra trötta kroppar och slitna nerver har lätt för att bli irriterade och vi tappar lätt fattningen. Brutna relationer och söndervittrande familjer kan leda till en förhårdande bitterhet.

Fattigdom och sociala orättvisor bidrar till cynism och ilska. Hur ska vi gå segrande ur dessa svåra konfrontationer? Var kan vi finna lösningen på våra svårigheter i denna påfrestande tid av mänsklighetens historia?

Det finns ett svar som du kanske inte tagit på allvar tidigare – Jesus. När Jesus levde som människa på jorden möttes han av prövningar på samma sätt som du och jag. Bibeln uppmuntrar oss att komma med frimodighet till honom när vi behöver hjälp.

Den bok du nu håller i din hand ger en praktisk vägledning i hur man övervinner frestelser och prövningar. Den presenterar de bibliska principerna för mötet med ondskan och begären i våra liv, och visar hur vi kan övervinna vanor som i årtal har hållit oss i fångenskap.

Då du läser dessa sidor och i praktiken tillämpar den andliga insikt de förmedlar, kommer du att få lära känna med en ny kraftkälla. Med den kan du möta alla prövningar och avgå med segern. Du kan klara dina svåraste motgångar och finna *Livslust i alla lägen*.

Steven Mosley och jag önskar dig välkommen till detta äventyr, att ta emot gudomlig kraft för att klara dig i alla lägen.

Mark A Finley

Finns det någon där ute som lyssnar?

Under andra halvan av 1900-talet växte ett enormt intresse för att söka efter signaler från den oändliga världsrymden. Seriösa vetenskapsmän såväl som lite galna UFO-fantaster hoppades att någon svag serie signaler från den enorma, svarta tystnaden skulle innehålla ett begripligt budskap.

Men allt tidsödande arbete och alla miljardinvesteringar till trots, riskerar vi ändå gå miste om den mest intelligenta och närmaste rösten av alla.

1963 byggdes Acreibo-observatoriet på Puerto Rico som ännu idag är världens största radioteleskop, vars parabol är 305 meter i diameter och ligger nedsänkt i jordens yta i ett gammalt slukhål. Det byggdes för att ta emot och mäta elektromagnetisk strålning från rymden. Här upptäcktes t.ex. 1974 den pulsar – neutronstjärna som pulserar ut radio- och gammastrålning – som ledde till Nobelpris i fysik 1994.

1974 användes också observatoriet för första gången till att sända ut budskap från jorden ut i rymden. Halvt på allvar hoppades man få kontakt med intelligent liv i yttre rymden, problemet är bara att budskapet inte når fram förrän om 25 000 år.

I tiden mellan vetenskapliga undersökningar och kommunikation med satelliter, sonder och rymdstationer, så låter man utrustningen i Acreibo-observatoriet och ett helt internationellt nätverk av radioantennor stå påslagen för att lyssna av och för-

söka urskilja intelligent kommunikation genom bakgrundsbruset i universum.

Radioteleskop har i 40 år riktat in sina mikrovågsfrekvenser på de "tysta kanalerna" i rymden, som har de minsta störningarna. Vetenskapsmän har gissat sig till att utomjordiska varelser sänder på just de frekvenserna när de kommunicerar mellan galaxerna.

2001 donerade Paul Allen, en av Microsofts grundare, 11,5 miljoner dollar till ett projekt som var tänkt att bli världens största "öra" mot rymden. Planen var att 350 stora parabolerna på en hektars yta skulle lyssna av rymden efter utomjordiskt liv. De första 42 parabolerna togs i bruk 2007 i samarbete med Berkeley University of California. Men Berkeley drog sig ur 2011 eftersom man under 4 år ännu inte lyckats fånga upp några signaler och därför inte fick fler anslag för forskningen. Luften gick ur projektet. Paul Allen hade då satsat totalt 30 miljoner dollar.

Idag pågår nästan ingen seriös vetenskaplig forskning på intelligenta anrop från universum, som bäst handlar det om forskningsövningar och experiment för forskarstudenter vid Harvard. Många observatorier fortsätter visserligen att förmedla signalbruset till entusiastiska privatpersoner som på sina hemdatorer lyssnar efter utomjordiskt liv som hobby. Det kan ju hända att någon råkar snappa upp en signal.

Forskningsorganisationers och regeringars miljardsatsningar på radioteleskop genom åren i sökandet efter utomjordiskt intelligent liv tycks ha runnit ut i sanden. Hur lyckades vetenskapsmän övertyga givare och regeringar att satsa på så frejdiga projekt? Det finns bara ett skäl – hoppet om att få höra en röst som svarar oss, hopp om ett intelligent eko från någonstans i detta vidsträckta universum, en röst i mörkret.

Under tiden kan många av oss ha gått miste om den allra viktigaste utomjordiska rösten. Vi kan ha blivit döva för de mest intelligenta signaler som någonsin sänts ut till oss.

Det här beskedet har vi fått genom profeten Jeremia:

”Så säger Herren, han som har gjort jorden, som danat den och gett den fast form, han vars namn är Herren: Ropa till mig och jag skall svara dig och låta dig höra om stora ting, hemligheter du inte känner” (Jer. 33:2, 3).

Långt innan någon ens hade fantiserat om ett radioteleskop, försäkrade Jeremia sina samtida att Skaparen verkligen var ”på tråden”. Han som hade gjort jorden var angelägen om att kommunicera med oss. Han var mån om att upplysa oss om sin outgrundliga visdom.

Det är ironiskt att vi lägger ut miljontals dollar på ett minimalt hopp om att få höra ett sporadiskt ljud från yttre rymden, medan vi ignorerar det ”stilla sus” som viskar i våra öron (1 Kung. 19:12). Universums skapare vill tala med oss, men vi är för upptagna med att sortera igenom det kosmiska bakgrundsbruset. Vi anstränger oss för att fånga en fladdrande glimt av en intelligens någonstans ute i universum men ignorerar Herren som knackar på våra hjärtans dörrar.

Hur kommer det sig att bön inte tycks vara på långt när så spännande som att lyssna efter signaler från rymden? Varför anses samtal med Gud i tro vara mindre givande än vaga radiovågor uppfångade av ett teleskop?

Den Allsmäktige försäkrar oss i själva verket om att vi kan lära känna honom som en förtrogen vän genom bön och att vi kan möta honom så.

Här är ett löfte ur Psaltaren:

”Herren är nära alla som ropar, alla som av hjärtat ropar till honom” (Ps. 145:18).

Gud kommer nära var och en som ber honom om hjälp: Det är hans löfte. Det är bönen ofattbara möjlighet. Ända liknar bönen, för många människor, ett rop rätt ut i mörkret. Gud verkar inte komma dem närmare då de ber. De upplever inget av den tillfredsställelse man får i en gemenskap där man litar fullkomligt på varandra.

Varför? Varför misslyckas så många med att uppfatta något livstecken från en himmelsk intelligens då de riktar in sig på den gudomliga frekvensen? Varför blir bönen så ofta ett ”platt fall”?

Låt mig förklara en mycket viktig orsak till det. Ofta kommer vi bara till Gud i uppriktighet då det plötsligt uppstår en nödsituation. Sorgligt nog ser vi bönen som en sista utväg, någonting som passar sig bäst då vi själva inte räcker till. Vi gör vad vi kan och sedan, när inte det räcker ber vi om ett gudomligt ingripande. När allt annat misslyckas då ber vi.

Många religiösa människor blir till slut som vilsna seglare, vars skepp kastas hit och dit i vågorna, som ropar:

”Herre, jag har inte bett dig om något de senaste femton åren. Om Du räddar mig ur den här stormen, lovar jag att inte besvära dig de närmaste femton åren.”

Det är naturligtvis klokt att be när olyckan är framme. Problemet är att vi har en tendens att be utan kraft, om ens alls, då det går bra för oss. Ofta är det bara då det går galet vi ber på allvar. Men om vi bara faller på knä för att klara oss från svårigheter och motgångar, går vi miste om det bönen egentligen kan ge.

Bön är kommunikation. Det är att förstå Guds sinne och

hjärta. Det tar tid och kräver en ständig dialog. Fråga dig själv: "Hur mycket effektiv tid har jag varit tillsammans med Gud den senaste tiden?"

Om bönen bara är ett tillfälligt rop på hjälp, skiljer vi oss inte mycket från astronomerna som söker av den vidsträckta rymden för att finna något som tyder på att det finns andra intelligenta varelser. De hoppas att de, med lite tur, ska träffa på någonting.

Många människor ropar till en Gud som befinner sig där uppe någonstans, långt borta. De undrar om det verkligen finns någon där som lyssnar. Hur stora är egentligen chanserna för att denna lilla människoröst, i en avsides vrå i rymden, ska nå fram med sitt ärende till universums nervcentrum?

Ur mänskligt perspektiv är det ofattbart. NASA:s radioteleskop tar emot miljarder signaler innan det finner en som är värd att undersöka närmare. Efter år av sökande har vi bara en handfull oförklarliga signaler. Dessa intressanta ljud har emellertid aldrig upprepats. Någon där ute tycks lägga på luren innan vi lyckas komma in på linjen.

Sedan är det problemet med det ohyggliga avståndet. Även om vi någon gång skulle fånga upp en begriplig signal från en utomjordisk varelse, skulle det ha tagit ljusår innan den kom hit. Om vi beslutade oss för att svara på den skulle det återigen ta ljusår innan den nådde fram till mottagaren. Det bästa vi kan hoppas på, enligt en astronom, är "inget annat än långrandiga monologer som korsar varandra genom etern i en interstellär postförsändelse."

Att försöka anropa stjärnkluster 25 000 ljusår ut i universum är i sanning ett rop i mörkret. Meddelanden som sänds ut i rymden absorberas av universums oändliga avstånd.

Men det är *inte* Guds avsikt att bönen ska vara sådan. Vår

Fader i himlen vill att vi ska göra mera än bara sända upp ett nödrop vid de tillfällen då vi håller på att bryta samman. Han vill upprätta en dialog. Han är inte bara den Suveräne som sitter på sin tron i någon galax, ljusår från oss. Han befinner sig också nära oss som en följeslagare – En som har lovat att komma nära oss då vi ber. Om du verkligen vill uppleva Gud i bönen så får du börja med att sänka rösten. Byt ut det desperata ropet mot vänskaplig konversation. Inse att Gud är alldeles vid din sida och lyssnar. Helst av allt vill han hjälpa dig så du kan växa.

Trots det finns det något som hindrar många människor att utveckla detta sinne för vänskaplig konversation, denna känsla att någon finns vid vår sida och lyssnar. Det är helt enkelt att våra tankar flyter ut i andra banor när vi ber. Det är naturligt. Vi blundar, kanske lutar vi oss mot sängkanten, och försöker fortsätta denna inre monolog med Gud – och så kommer andra tankar emellan. Vår bön håller på att övergå i något annat.

Men det finns ett mycket enkelt sätt att hindra våra tankar från att vandra iväg – *be högt*. Enskild bön behöver nödvändigtvis inte betyda tyst bön. Jesus bad högt vid mer än ett tillfälle då han var ensam.

Då vi ber högt blir vi mer medvetna om vad vi säger till Gud, och lägger mera energi i vad vi vill uttrycka. Prova det. Genom att be högt kan vi göra mycket för att hålla våra tankar i styr.

Det finns också något annat du kan göra. Använd Bibeln när du ber. Använd den som ämneskälla för bönen. Läs t.ex. en psalm i Psaltaren och meditera över den. Gör sedan om några av de uttryck du hittar där och låt dem bli dina egna ord till Gud. Ta en vers som gör ett starkt intryck på dig, eller bara ett nyckelord, och koncentrera dig på det som din vädjan till Gud. Om du använder Bibeln förnimmer du lättare att det är en dialog.